

Sygn. akt *XVII AmE 14/16*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Andrzej Turliński</i>
Protokolant –	sekretarz sądowy Iwona Hutnik

po rozpoznaniu 5 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **K. K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania K. K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 24 września 2015 r. Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od K. K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Turliński

Sygn. akt *XVII AmE 14/16*

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 września 2015 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2012 r., poz. 267 ze zm.) oraz w związku z art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy K. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w W. nr (...), gmina P. orzekł, że przedsiębiorca K. K. (powód) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w W. nr (...), gmina P., naruszył warunek 2.2.1. „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko – chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy.” koncesji wydanej przez Prezesa URE z dnia 4 grudnia 2004 r. (...), w ten sposób, że wprowadził do obrotu poprzez stację paliw zlokalizowaną w W. (...) gm. P., olej napędowy nie spełniający

(na podstawie sprawozdania z badań z dnia 25 września 2013 r. nr (...) wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (stan na dzień kontroli: Dz.U. z 2008 r. Nr 221, poz. 1441 ze zm., obecnie tekst jednolity ogłoszony został w: Dz.U. z 2013 r., poz. 1058) zwanym dalej „rozporządzeniem jakościowym” w zakresie zawartości siarki – pkt 1 decyzji.

W pkt 2 decyzji za ww. opisane działania Prezes URE wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 45.000 zł, co stanowi (...) przychodów z działalności koncesjonowanej uzyskanych przez powoda w 2014 r.

Od ww. decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając decyzję w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 20 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne – dalej: PE (Dz.U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż powód dopuścił się naruszenia warunku określonego w punkcie 2.2.1 udzielonej mu koncesji, to jest świadomie uczynił przedmiotem obrotu paliwo jakościowo niezgodne z parametrami określonymi w obowiązujących przepisach, gdy tymczasem jak wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki skarżący dołożył wszelkich możliwych starań, aby olej napędowy dostarczony do Stacji Paliw odpowiadał obowiązującym wymaganiom jakościowym,

2. art. 56 ust. 6 PE poprzez całkowite nieuzasadnione przyjęcie, iż pomimo dołożenia przez skarżącego staranności w zakresie zapewnienia dostaw oleju napędowego odpowiadającego obowiązującym wymogom jakościowym, stopień jego zawinienia był znaczny i uzasadniał nałożenie na niego kary w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej, pomimo, gdy przez 10 lat prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej powód pierwszy raz dopuścił się naruszenia warunków koncesji, nie dopuścił się niedbalstwa w zakresie prowadzenia działalności, nadto sytuacja finansowa przedsiębiorcy nie jest najlepsza, dostawy oleju dokonywane były od renomowanego dostawcy,

3. art. 56 ust. 6a PE poprzez nierozważenie możliwości zastosowania tejże normy do stanu faktycznego ujawnionego w sprawie i nieodstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej mimo, iż przedsiębiorca zaniechał dalszego naruszania warunków koncesji, uprzednio nie był karany przez Prezesa URE, wprowadził na rynek nieznaczną ilość paliwa niespełniającego norm jakościowych,

4. naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności:

a) zasady praworządności wynikającej z art. 7 oraz zasady zaufania do organów administracji publicznej wynikającej z art. 8 k.p.a. poprzez brak dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy i ustalenia, w szczególności w świetle środków dowodowych przedstawionych przez skarżącego, rzeczywistych i niewątpliwych przyczyn ujawnienia na stacji paliw oleju napędowego nie spełniającego obowiązujących wymogów jakościowych,

b) art. 107 § 3 k.p.a. poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu wydanego orzeczenia tych przyczyn, z powodu których Prezes URE ustalił znaczny stopień zawinienia skarżącego oraz odmówił wiarygodności i mocy dowodowej tym dowodom przedstawionym przez skarżącego, z których wynika, iż w toku prowadzonej działalności dokłada on wszelkich możliwych starań, aby olej napędowy wprowadzany przez niego do obrotu spełniał wymagania jakościowe, a także, iż pogorszenie parametrów jakościowych paliwa mogło stanowić okoliczność całkowicie niezależną od skarżącego, będącą efektem samoistnych naturalnych procesów (reakcji chemicznych) zachodzących w paliwie.

Na podstawie przedstawionych zarzutów powód wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji przez Sąd ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji przez Sąd w pkt 2, poprzez odstąpienie od wymierzenia skarżącemu kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a PE,

Powód wniósł także o:

- a) dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda na okoliczności związane ze sposobem zachowania należytej staranności przy dostawach paliwa, sytuacji finansowej prowadzonego przedsiębiorstwa, dokonywania dostaw od renomowanego dostawcy,
- b) zwrócenie się do laboratorium dokonującego badanie próbki oleju napędowego pobranej na terenie stacji powoda o udzielenie informacji czy do wystąpienia nieprawidłowego poziomu parametru siarki mógł się przyczynić niewłaściwy transport paliwa do stacji powoda,
- c) zwrócenie się do (...) Sp. z o.o. w W. o udzielenie informacji od ilu lat zajmuje się transportem paliw ciekłych oraz nadesłanie rekomendacji, kopii dyplomów, wskazania nagród jakie dostawca otrzymał na przestrzeni ostatnich 5 lat w zakresie rzetelności wykonywanego przedmiotu działalności,
- d) dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. w W. na okoliczności związane z wykazaniem dostaw od renomowanego dostawcy, rzetelności dostawcy w zakresie wykonywanego przedmiotu działalności, zapewnień o właściwej jakości dostarczanych powodowi paliw.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wniósł również o oddalenie wniosków dowodowych sformułowanych przez powoda jako pozostających bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bądź też nieprzydatnych dla wykazania wskazanych przez powoda też dowodowych.

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2004 r. Nr (...) Prezes URE udzielił K. K. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w miejscowości W. nr (...), gmina P. koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 10 grudnia 2004 r. do 10 grudnia 2014 r. (k 6 – 8V akt administracyjnych).

Punkt 2.2.1. tej koncesji przewidywał, że „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko – chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie, na żądanie odbiorcy, oświadczenie, we własnym imieniu, o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcą umowy.” (k – 6V – 7 akt administracyjnych).

Powyższa koncesja obowiązywała w dniu 31 lipca 2013 r. czyli w dniu przeprowadzenia przez pracowników Urzędu Celnego w K. kontroli na stacji paliw w W. (...) gm. P. prowadzonej przez powoda (k – protokół kontroli wyrobów energetycznych – k. 9 – 10V akt administracyjnych).

W ramach tej kontroli ujawniono, że powód oferował na wskazanej powyżej stacji paliw olej napędowy nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu jakościowym w zakresie zawartości siarki (sprawozdanie z badań z dnia 25 września 2013 r. Nr (...) – k. 12 – 12V akt administracyjnych). Warunki jakim powinien odpowiadać olej napędowy oferowany do sprzedaży określone zostały w obowiązującym wówczas rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. Zgodnie z tą regulacją obejmującą m.in. wymagania jakościowe oleju napędowego, całkowita zawartość siarki może maksymalnie wynosić 10 mg/kg. Tymczasem powód oferował do sprzedaży, w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi, olej napędowy, co do którego w trakcie ww. kontroli przeprowadzonej na stacji paliw płynnych powoda stwierdzono parametr całkowitej zawartości siarki wynoszący 16,8 mg/kg. Powyższy stan faktyczny Prezes URE ustalił na podstawie otrzymanej od organów celnych dokumentacji kontroli – dokumentów urzędowych.

W związku z tym pismem z dnia 14 listopada 2014 r. Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez powoda nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 4 grudnia 2004 r. Nr (...) tj. warunku 2.2.1. Ponadto wezwał powoda do złożenia w wyznaczonym terminie szczegółowych wyjaśnień w sprawie, wniosków dowodowych oraz przedstawienie uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek ze sprawą (k. 1 – 2 akt administracyjnych).

W odpowiedzi pismem z dnia 4 grudnia 2014 r. (k. 13 – 14 akt administracyjnych) powód poinformował, że na żądanie organu podatkowego przekazał dowód zakupu paliwa od firmy (...) Sp. z o.o. w W. w postaci kopii faktury VAT nr (...) z dnia 29 lipca 2013 r. dokumentującej zakup oleju napędowego w ilości 17.609 litrów. Z uwagi na to, że między datą dostawy a datą kontroli upłynęły tylko 3 dni, uwzględniając poziom obrotów nie jest możliwe, aby pobrane do kontroli paliwo mogło pochodzić z innych (nieudokumentowanych) źródeł. Wskazał też, że w przedmiotowej sprawie prowadzonej przez Urząd Celny, a następnie Izbę Celną w K. zakończony został etap prawno - administracyjny. Podniósł także, że wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K., jak również, że otrzymał od formy (...) Sp. z o.o. w W. świadectwo zgodności wraz z fakturą VAT nr (...) z dnia 29 lipca 2013 r., a także, że nie posiada żadnych możliwości technicznych mogących służyć weryfikacji zgodności jakości paliwa z deklarowaną przez dostawcę.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje.

Odwołanie nie jest uzasadnione, a decyzja wydana w sprawie przez pozwanego Prezesa URE jest prawidłowa.

W pierwszej kolejności należy wskazać na prawidłowe zastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) Prawo energetyczne (PE), zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Przyznanie koncesji na prowadzenie określonej działalności gospodarczej stanowi swoistą gwarancję organu koncesyjnego dla odbiorców paliwa, że przedsiębiorca, któremu udzielono koncesji, będzie prowadził działalność koncesjonowaną zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Jednocześnie koncesja jest zobowiązaniem przedsiębiorcy do prowadzenia działalności koncesjonowanej w sposób zgodny z postanowieniami decyzji koncesyjnej z przepisami prawa.

Odwołanie się w rozpatrywanej sprawie w koncesji do norm jakościowych, które, jak wiadomo, są określone w odpowiednim rozporządzeniu jakościowym, kreuje po stronie przedsiębiorcy autonomicznie obowiązek określonego zachowania się tj. zakazu wprowadzania do obrotu paliwa o niewłaściwych parametrach jakościowych, gdyż takie zachowanie się nie musi być zawinione.

Gdyby w koncesji nie zawarto takiego zastrzeżenia, przedsiębiorca musiałby jedynie zachować się w sposób niezawiniony, aby nie ponosić odpowiedzialności administracyjnej ani karnej.

W konsekwencji należy wskazać, że Prezes URE był uprawniony, co do zasady, do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 PE, albowiem doszło do naruszenia przez powoda obowiązku wynikającego z koncesji, skoro odwołanie się w warunku koncesji dotyczyło parametrów jakościowych paliwa wynikających z przepisów prawa (norm jakościowych), które to odwołanie się wykreowało nowy obowiązek po stronie przedsiębiorcy (por. też w tej kwestii wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2018 r. sygn. akt VII AGa 761.18 (niepublikowany) i przywołane w nim orzecznictwo Sądu Najwyższego).

Wykładnia przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 PE nie pozostawia wątpliwości, że odpowiedzialność wynikająca z niedopełnienia obowiązku koncesyjnego ma charakter obiektywny, niezależny od przypisania przedsiębiorcy winy i wynika z samego faktu naruszenia bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa. Jak wiadomo powód nie kwestionował wyników badań laboratoryjnych, które wykazały, że w analizowanej próbce ON zawartość siarki

wyniosła 16,8 mg/kg przy normie maksymalnej zawartości 10 mg/kg. Przekroczenie normy było więc duże, przekroczyło granicę normy o 68%.

W związku z tym należało uznać, że szkodliwość czynu jak i stopień zawinienia nie były znikome. Wyklucza to zastosowanie wobec powodowego koncesjonariusza przepisu art. 56 ust. 6a PE pozwalającego na odstąpienie przez organ regulacyjny (a także Sąd) od wymierzenia kary. Przy rozstrzygnięciu o stopniu szkodliwości czynu zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter administracyjnych kar pieniężnych (por. wyrok SN z dnia 15 października 2014 r. III SK 47/13, ONSA 2004 nr 1 poz. 25). Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu bierze się pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł i stopień ich naruszenia.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy trzeba podkreślić, że po to ustanowione są normy techniczne dla poszczególnych rodzajów paliw, aby chronić klientów i ich pojazdy, a ostatecznie bezpieczeństwo w komunikacji i środowisko. Należy przyjąć, że im większe jest przekroczenie parametru konkretnej normy tym większy jest stopień szkodliwości czynu. W tym kontekście przekroczenie zawartości siarki w zbadanej próbce 12% świadczy o dużym stopniu szkodliwości czynu powoda.

W rozpatrywanej sprawie powodowi nie udało się wykluczyć ścisłego związku między jego zachowaniem, a naruszeniem obowiązków z koncesji. Powód będący profesjonalistą na rynku obrotu paliwami miał obowiązek przestrzegania warunków koncesji, które naruszył z przyczyn leżących po jego stronie. Nie sposób uznać, aby było to wynikiem okoliczności zewnętrznych, na które nie miał wpływu i które pozostawały poza jego kontrolą. Zatem uznać należało, że stopień zawinienia w postaci niedochowania należytej staranności powoda był duży.

Bezsporny okazał się fakt, że w dniu 31 lipca 2013 r. na stacji paliw w W. powód wprowadził do obrotu ON nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu jakościowym w zakresie zawartości siarki.

W związku z tym doszło do naruszenia przez niego warunku 2.2.1. przyznanej mu decyzją z dnia 4 grudnia 2004 r. koncesji.

Powód przyjął w odwołaniu linię obrony mającą na celu udowodnienie, że jego Firma Handlowo – Usługowa (...) z siedzibą w W. nr (...), gmina P. kupowała paliwa ciekłe tylko od jednego, renomowanego sprzedawcy – Spółki z o.o. (...), który każdorazowo wydawał certyfikat jakości dla poszczególnych partii sprzedawanych paliw. W ocenie powoda fakty te zwalniały go z odpowiedzialności finansowej wynikającej z art. 56 ust. 1 pkt 12 PE.

Zdaniem Sądu możliwe skuteczne powołanie się na renomę dostawy i wystawiane przez niego certyfikaty jakości paliwa możliwe byłoby tylko w sytuacji, w której powód udowodniłby, że od momentu odbioru paliwa od (...) Spółki z o.o. do chwili jego sprzedaży, ewentualnie pobrania przez organ uprawniony do kontroli jakości próbki paliwa, wykluczona była możliwość zmiany parametrów jego jakości.

Jest oczywistym, że rodzaj środków dowodowych wnioskowanych na tę okoliczność faktyczną powinien być skorelowany z odpowiednimi aktami staranności przedsiębiorcy tj. wdrożonymi przez niego procedurami ochronnymi skutecznymi na tyle, aby zapobiec wprowadzeniu do obrotu paliwa nieodpowiedniej jakości. Przykładowo dowodami takimi mogłyby być protokoły z odbioru paliwa od sprzedawcy do autocysterny oraz zrzutu do zbiornika na stacji, zabezpieczone protokolarnie próbki paliwa z każdej dostawy, a także procedury postępowania w przypadku awarii urządzeń mogących mieć wpływ na pogorszenie jakości paliwa. Podkreślić bowiem trzeba, że na koncesjonariuszu ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu towarem pozostającym w jego wyłącznej dyspozycji, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej obowiązującym przepisom.

W postępowaniu administracyjnym ani w sądowym powód nie wnioskował o przeprowadzenie dowodu mającego wykazać, że wdrożył procedury mające na celu wykluczenie możliwości pogorszenia jakości zakupionego paliwa w

czasie gdy pozostawało w jego wyłącznej dyspozycji. W świetle powyższego samo udowodnienie, że paliwo w momencie zakupu miało jakość odpowiadającą przepisom wzmocniałoby jedynie domniemanie faktyczne o niedochowaniu przez powoda należytej staranności w prowadzeniu działalności koncesjonowanej.

W związku z tym Sąd nie dopuścił dowodów wnioskowanych przez powoda na okoliczność renomy dostawcy ani też informacji od laboratorium dokonującego badania próbki ON czy do pogorszenia jakości paliwa mógł się przyczynić niewłaściwy transport paliwa.

Nie został również dopuszczony dowód z wyjaśnień powoda na okoliczności związane ze sposobem zachowania należytej staranności przy dostawach paliwa, ponieważ jak już wywieziono, przedmiot tego dowodu nie obejmował całego okresu czasu, w którym zakwestionowana partia ON znajdowała się w dyspozycji skarżącego.

Z kolei sytuację majątkową koncesjonariusza w chwili wydania zaskarżonej decyzji wystarczająco odzwierciedla „BILANS na dzień 31.12.2013” Aktywa i Pasywa (K 15 – 19 akt administracyjnych).

Wykazany w sprawie zakres naruszenia normy jakości paliwa nie dawało podstawy do odstąpienia od ukarania powoda karą pieniężną na podstawie art. 56 ust. 6a PE i miało wpływ na zwiększenie jej wysokości.

Przeprowadzone wyżej rozważania dają podstawę do przyjęcia, że wymierzona powodowi kara pieniężna jest adekwatna do popełnionego deliktu administracyjnego oraz pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przez koncesjonariusza przychodu z 2014 r. Przychód ten wyniósł(...) zł. Wymierzona kara w kwocie 45.000 zł pozostaje we właściwej proporcji do przychodu z działalności koncesjonowanej stanowiąc (...) tego przychodu. Nie wpłynie zatem na istotne pogorszenie jego sytuacji finansowej, w tym na płynność finansową, chociaż niewątpliwie powiększy stratę z jaką prowadzona jest działalność koncesjonowana. Jednocześnie kara ta stanowi realną odczuwalną dolegliwość dla ukaranego, a jednocześnie wyraźne ostrzeżenie na przyszłość. W ten sposób spełnia cel represyjny za niestosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań oraz cel prewencyjny wymuszający przestrzeganie tych wymagań w przyszłości.

Należy również wskazać, że przy ustaleniu wysokości kary Prezes URE uwzględnił dotychczasową niekaralność powoda. W sprawie nie doszło więc do naruszenia art. 56 ust. 6 PE.

W tym stanie rzeczy odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie przepisu art. 479⁵³ § 1 k.p.c., gdyż nie było podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania ograniczonych do kosztów zastępstwa procesowego orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98, 99 i 108 § 1 k.p.c w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).